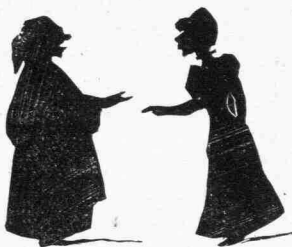

Ξύπνα, ψυχὴ χρυσόφτερη παλληκαρίσιας νειότης,
 κι' ἀποσταμέν' ἢ Λεγεῶν διψᾷ τὸν ἀρχηγό της,
 καὶ τὴν ὀρφάνια της θρηνεῖ, κι' ὅσα στεφάνια πέρνει
 'στὰ κόλλυβά σου τὰ σκορπᾷ, 'στὸ μνήμα σου τὰ φέρνει.

Παιδί μου, ποῦ μοῦ 'γλύκανες τὰ πικραμένα χρόνια,
 'στὴν πλάκα τὴν ἀθάνατη τὸν θάνατό σου γράφω,
 καὶ μὲς 'στὴ μαύρη θλίψι μου καὶ μὲς 'στὴν καταφρόνια
 θὰ δείχνω γιὰ παρηγοριὰ καὶ τὸν 'δικό σου τάφο.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

Ἡ λογικὴ τῶν ὑπηρετριῶν.

Ἡ οἰκοδέσποινα ἀποφασίζει νὰ διώξῃ τὴν ὑπηρετριάν της καὶ ἐκ τοῦ λογαριασμοῦ τῶν μισθῶν τῆς κρατεῖ τὴν ἀξίαν μερικῶν πιάτων καὶ ποτηρίων ποῦ εἶχε σπάσει.

— Μπᾶ! κραυγάζει ἡ Σοφία· στὸ 'δικό σας σπίτι πληρώνουν οἱ ὑπηρετεῖς τῆς ζημιές! τότε ἔπρεπε νὰ μοῦ τὸ ἐλέγατε 'ς τὴν ἀρχὴν γιὰ νὰ πρόσεχα,